

**UCHWAŁA NR XXXII/196/26
RADY MIEJSKIEJ ZAWICHOST**

z dnia 23 lipca 2026 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargi Prokuratora Rejonowego w Sandomierzu wraz z odpowiedzią na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2026 r., poz. 662) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2026 r., poz. 143 ze zm.) Rada Miejska Zawichost uchwala, co następuje:

§ 1.

Przekazuje do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargę Prokuratora Rejonowego w Sandomierzu na uchwałę Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost, zmienioną przez Uchwałę Rady Miejskiej Zawichost nr LXVI/378/23 z dnia 28 września 2023 r. zmieniającą uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost, stanowiącą załącznik numer 1 do uchwały.

§ 2.

Udziela się odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1, stanowiącą załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Zawichostu.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miejskiej Zawichost

Katarzyna Tenderowicz

Przewodnicząca
Rady Miejskiej

mgr Katarzyna Tenderowicz

Sandomierz, dnia 30.06.2026r.

Sygn. 4127-0.Pa.166.2026

Wojewódzki Sąd Administracyjny
ul. Prosta 10
25-366 Kielce

za pośrednictwem

Rady Miejskiej w Zawichoście
ul. Żeromskiego 50
27 – 630 Zawichost

Skarżący: Prokuratura Rejonowa

w Sandomierzu
ul. Kościelna 22
27-600 Sandomierz

Organ: Rada Miejska w Zawichoście

ul. Żeromskiego 50
27 – 630 Zawichost

SKARGA

1. Na podstawie art. 3§2 pkt 5, art. 8§1, art. 50§1, art. 53§2a oraz art. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2026 r. poz. 143– zwanej dalej: p.p.s.a.) zaskarżam uchwałę Rady Miejskiej w Zawichoście nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023r. w sprawie

uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost, zmienioną przez Uchwałę Rady Miejskiej w Zawichoście nr LXVI/378/23 z dnia 28 września 2023r. zmieniającą uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost – w części, tj. w zakresie §3 ust.1; § 4 ust.2, §6 ust.2 oraz §7 ust.1 załącznika do ww uchwały – „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost”

2. Zaskarżonej uchwale zarzucam, iż została ona wydana z istotnym naruszeniem prawa, tj.

- art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dnia 13 września 1996r. (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 733 - dalej: u.c.p.g.) oraz § 134 i 135 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 300 – dalej: Rozporządzenie) w zw. z art. 2, art. 7, art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez przekroczenie delegacji ustawowej polegające na wprowadzeniu w §3 ust.1 załącznika do zaskarżonej uchwały obowiązku uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego poprzez usunięcie z miejsca niepowodujące zakłóceń w ruchu pieszym lub pojazdów w sposób nie zagrażający istniejącej zieleni, podczas gdy art. 4 ust.2 pkt 1 lit. c – u.c.p.g. nie daje podstaw do określenia sposobu wykonywania tych obowiązków, a nadto określenie „w sposób nie zagrażający istniejącej zieleni” jest niejednoznaczne, nie pozwala wyinterpretować z niego konkretnego zachowania, a co za tym idzie narusza wymóg redagowania przepisów tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów norm wyrażały intencje prawodawcy. Należy również zauważyć, że zgodnie z upoważnieniem zawartym w ustawie Rada Miejska nie była upoważniona do określania miejsca składowania uprzątniętych zanieczyszczeń.

- art. 4 ust.2 pkt 1 lit. c u.c.p.g. oraz § 134 i 135 Rozporządzenia w zw. z art. 2, art. 7, art. 94 Konstytucji poprzez przekroczenie delegacji ustawowej polegającej na wprowadzeniu w §4 ust.2 załącznika zaskarżonej uchwały możliwości dokonywania napraw samochodowych poza warsztatami samochodowymi na terenie nieruchomości

tylko za zgodą jej właściciela i tylko wtedy, gdy nie są one uciążliwe dla sąsiednich nieruchomości, podczas gdy art. 4 ust.2 pkt 1 lit. d u.c.p.g. nie daje uprawnienia do wprowadzenia tego rodzaju ograniczeń, a nadto zapis ten wkracza w materię już uregulowaną w prawie cywilnym tzw. prawo sąsiedzkie (art. 144 k.c.),

- art. 4 ust.2 pkt 6 u.c.p.g. oraz § 134 i 135 Rozporządzenia w zw. z art. 2, art. 7, art. 94 Konstytucji poprzez przekroczenie delegacji ustawowej polegającej na zobowiązaniu w §6 ust.2 załącznika zaskarżonej uchwały osób utrzymujących zwierzęta domowe do sprawowania nad nimi właściwej opieki, w szczególności nie pozostawianie ich bez dozoru, do wprowadzenia tego rodzaju regulacji Rada Miejska nie została zobowiązana, a wystarczające w tym zakresie są przepisy rangi ustawowej, zaś uchwalone zapisy są niezgodne z konstytucyjną zasadą proporcjonalności, a także mogą w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych,

- art. 4 ust.2 pkt 6 u.c.p.g. oraz § 134 i 135 Rozporządzenia w zw. z art. 2, art. 7, art. 94 Konstytucji poprzez przekroczenie delegacji ustawowej polegającej na wprowadzeniu w §7 ust. 1 obowiązku osób utrzymujących zwierzęta domowe, w szczególności psy stałego, skutecznego nadzoru nad psami, w szczególności ras uznawanych za agresywne i innymi zwierzętami domowymi. Do wprowadzenia tego rodzaju regulacji Rada Miejska nie została upoważniona, a wystarczające w tym zakresie są przepisy rangi ustawowej, zaś uchwalone zapisy są niezgodne z konstytucyjną zasadą proporcjonalności, a także mogą w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych.

3. Na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. wnoszę o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonej części.
4. Na podstawie art. 119 pkt 2 p.p.s.a. wnoszę o skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym.

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Zawichocie w dniu 25 maja 2023r. podjęła uchwałę nr LXII/356/23 w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost. Przedmiotowa uchwała została opublikowana w Dzienniku

Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego w dniu 30 maja 2023r. (Dz. Urz. Woj., Świętokrzyskiego z 2023 r., poz. 2302). Została ona wydana na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 662) oraz art. 4 ust. 1 i 2 pkt 1 lit. c i d, pkt 3,6,7 i 8 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 733) po zasięgnięciu opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego.

Rada Miejska w Zawichoście w § 1 uchwaliła Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost - dalej: regulamin, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały. W § 2 ustalono, że wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Zawichostu, w § 3 wskazano, że uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego.

Powyższa uchwała Rady Miejskiej w Zawichoście stanowi akt prawa miejscowego w rozumieniu art. 40 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Reguluje ona prawa i obowiązki osób zamieszkujących na terenie Gminy Zawichost, m.in. obowiązki osób posiadających zwierzęta domowe mające na celu ochronę przed zagrożeniem, czy wymagania w zakresie mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Regulację w niej zawarte mają charakter generalny i abstrakcyjny. Stąd też ustalenie w jej treści regulacji sprzecznych z prawem skutkować musi stwierdzeniem ich nieważności na podstawie art. 147 §1 p.p.s.a.

Powyższa Uchwała została następnie zmieniona przez Uchwałę Rady Miejskiej Zawichost nr LXVI/378/23 z dnia 28 września 2023r. zmieniającą uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost. Uchwała zmieniająca została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego w dniu 4 października 2023r. (Dz. Urz. Woj., Świętokrzyskiego z 2023 r., poz. 3878).

Art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1267) stanowi, że sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę legalności działalności administracji publicznej.

Zgodnie z art. 3 § 1 i § 2 pkt. 5 p.p.s.a. sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie, orzekając

m.in. w sprawach skarg na akty prawa miejscowego jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej.

Uprawnienie do zaskarżenia przez prokuratora niniejszej uchwały wynika z art. 70 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2026 r. poz. 810). Zgodnie z tym przepisem, jeżeli uchwała organu samorządu terytorialnego jest niezgodna z prawem, prokurator może wystąpić o stwierdzenie jej nieważności do sądu administracyjnego.

Działanie prokuratora w postępowaniu przed sądem administracyjnym zostało nadto uregulowane w art. 8 § 1 i art. 50 § 1 p.p.s.a. Z przepisów tych wynika, że prokurator może wnieść skargę do sądu administracyjnego, jeżeli według jego oceny wymaga tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują mu prawa strony.

Nadto zgodnie z treścią art. 53 § 3 p.p.s.a prokurator w przypadku zaskarżenia aktu prawa miejscowego nie jest ograniczony żadnym terminem.

Art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U.2024.1465 j.t.) stanowi, że uchwały organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Podstawą stwierdzenia takiego faktu jest uznanie, że doszło do istotnego naruszenia prawa. Według bowiem ust. 4 powołanego powyżej artykułu – w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa.

Za istotne wady uchwały, skutkujące stwierdzeniem jej nieważności, uznaje się uchybienia prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów samorządu do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego poprzez wadliwą ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 6 listopada 2019 r., I SA/Op 307/19).

Zgodnie z treścią art. 2 Konstytucji RP Rzeczypospolita Polska jest demokratycznym Państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Mając na uwadze treść art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, realizacja przez organ stanowiący określonej normy kompetencyjnej, zawartej w przepisach prawa materialnego, musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa.

Nadto zgodnie z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, stanowią akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze ich działania. Powyższe oznacza, że każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie praw oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. Realizując kompetencję organ stanowiący musi uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu.

Zgodnie z treścią § 134, 135 i 137 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 300) podstawą wydania uchwały jest przepis prawny, który upoważnia dany podmiot do uregulowania określonego zakresu spraw i wyznacza zadania lub kompetencje danego podmiotu. W uchwale zamieszcza się przepisy prawne regulujące wyłącznie sprawy z zakresu przekazanego w przepisie, o którym mowa w § 134 pkt. 1, oraz sprawy należące do zadań lub kompetencji podmiotu, o którym mowa w § 134 pkt. 2. W uchwale nie powtarza się przepisów ustaw oraz przepisów innych aktów normatywnych.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że Rada Miejska w Zawichocie w uchwale nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost oraz w uchwale nr LXVI/378/23 z dnia 28 września 2023r. zmieniająca uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost winna była określić szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy zgodnie

z treścią art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Analiza powyższych uchwał prowadzi jednak do wniosku, że zawierają one regulacje przekraczające zakres delegacji ustawowej, naruszające zagwarantowane konstytucyjnie prawo własności a nadto określenia o charakterze zbyt ogólnym, wieloznacznym, przeczące konstytucyjnej zasadzie pewności i określoności prawa a co za tym idzie istotnie naruszające prawo.

Zauważyć należy, że w §3 ust. 1 załącznika do uchwały Rada Miejska wskazała sposób w jaki winien być realizowany obowiązek oczyszczania ze śniegu i lodu oraz innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Obowiązek ten powinien być realizowany poprzez usunięcie z miejsca niepowodujące zakłóceń w ruchu pieszym lub pojazdów w sposób nie zagrażający istniejącej zieleni, przy czym inne zanieczyszczenia należy umieszczać w stosownych pojemnikach. Niewątpliwie wyrażenia te wskazują na sposób usuwania zanieczyszczeń, co należy uznać za regulację przekraczającą upoważnienie wskazane w ustawie, na podstawie której uchwała ta została wydana, bowiem sposób usuwania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego nie został przewidziany w obowiązkach uregulowanych w art. 4 ust.2 pkt 1 lit. c u.c.p.g. Dodatkowo nie zostało doprecyzowane co należy rozumieć przez pojęcie istniejąca zieleń. Termin ten jest niejednoznaczny, nie pozwala wyinterpretować z niego konkretnego zachowania, a co za tym idzie narusza wymóg redagowania przepisów tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów norm wyrażały intencje prawodawcy. Należy również zauważyć, że zgodnie z upoważnieniem zawartym w ustawie Rada Miejska nie była upoważniona do określania miejsca składowania uprzątniętych zanieczyszczeń.

Zgodnie z §4 ust.2 załącznika do uchwały wprowadzono możliwość dokonywania napraw pojazdów samochodowych poza warsztatami samochodowymi pod warunkiem uzyskania zgody właściciela nieruchomości oraz, że nie są uciążliwe dla właścicieli sąsiednich nieruchomości. Tymczasem celem upoważnienia ustawowego z art. 4 ust. 2 pkt. 1 lit. d u.c.p.g. jest konkretyzacja zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy w związku z podejmowaniem prac w zakresie

mycia i napraw pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Zatem ograniczenie uprawnień przyznanych w Regulaminie, jako akcie prawa miejscowego, jedynie do napraw pojazdów samochodowych, w sposób nieuprawniony modyfikuje zapis ustawowy. Nadto przeczy konstytucyjnej zasadzie pewności i określoności prawa, narusza wymóg redagowania przepisów tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów norm, wyrażały intencje prawodawcy a nadto określenie „uciążliwe” jawi się jako zbyt ogólne i wieloznaczne, nie pozwalając wyinterpretować z niego konkretnego zachowania a tym samym nie powinno funkcjonować w porządku prawnym. Przepis ten wkracza również w materię unormowaną w art. 144 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym „Właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych.” Wprowadzone w regulaminie ograniczenia są dalej idące niż te wynikające z art. 144 k.c., gdyż §4 ust.3 regulaminu de facto zakazuje działań (związanych z naprawą pojazdów), które powodowałyby powstanie jakichkolwiek uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich, a nie tylko takich, które przekraczałyby określoną według art. 144 k.c. „przeciętną” miarę (Wyrok WSA w Poznaniu z dnia 12 sierpnia 2020r. IV SA/PO 465/20). Ponadto w regulaminie wskazano, że naprawa pojazdów samochodowych poza warsztatami samochodowymi jest dozwolona tylko za zgodą właściciela nieruchomości. Rada Miejska nie była upoważniona do wprowadzenia tak daleko idącego ograniczenia. Sformułowanie, odnoszące się do stosunków sąsiedzkich, w sposób nieuprawniony wkracza w sferę własności i prawa sąsiedzkiego (art. 144 K.c.). Przepisy regulaminu nie mogą regulować stosunków sąsiedzkich. Mają tworzyć warunki do utrzymania ładu publicznego, jednak nie mogą wkraczać w sferę zarezerwowaną dla regulacji prawa cywilnego (Wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 2 sierpnia 2022r. II SA/RZ 204/22). Z uwagi na powyższe w tym zakresie treść załącznika do uchwały przekracza delegację ustawową i w sposób istotny narusza prawo.

W §6 ust. 2 załącznika do uchwały zobowiązano osoby utrzymujące zwierzęta domowe do sprawowania nad nimi właściwej opieki, w szczególności nie

pozostawiania ich bez dozoru. Przyjęte unormowanie narusza art. 10a ust. 3 i 4 Ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997 roku (Dz.U.2023.1580 t.j.). Ten akt normatywny rangi ustawowej zawiera bowiem całkowitą regulację w tym zakresie stanowiąc (między innymi), że zabrania się puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Przyjęte rozwiązania stanowią zatem, niedopuszczalne - co do zasady - ułomne powielenie uregulowań ustawowych. Nie można również pomijać tego, że według art. 10a ust. 4 Ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997 roku (Dz.U.2023.1580 t.j.), właściciel psa nie ma obowiązku sprawowania stałego dozoru/kontroli nad zwierzęciem gdy jest to teren prywatny ogrodzony uniemożliwiający jego opuszczenie – Wyrok WSA we Wrocławiu nr II SA/WR 107/23 z dnia 30 maja 2023 roku.

Wprowadzony w §7 ust.1 załącznika do uchwały obowiązek stałego, skutecznego nadzoru nad psami, w szczególności rasy uznanej za agresywną i innymi zwierzętami domowymi, stanowi niedopuszczalne powielenie uregulowań ustawowych, a także uregulowań wskazanych w §6 ust. 2 załącznika do uchwały. Uzupełniając nadmienić trzeba, że wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Rada Miejska upoważniona jest bowiem do wprowadzenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Zatem wprowadzenie ogólnego obowiązku stałego nadzoru nad zwierzętami domowymi, nie precyzując chociażby na czym miałby on polegać, ani miejsca kiedy stały nadzór powinien być wykonywany (np.: w miejscu przeznaczonym do wspólnego użytku) przekracza delegację ustawową. Brak w tym zakresie uwzględnienia jakichkolwiek wyjątków może w określonych sytuacjach prowadzić do działań sprzecznych z wymogami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, w tym do działań określonych jako niehumanitarne, stanowiąc jednocześnie nadmierne ograniczenie praw właścicieli zwierząt.

Stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt. 5 i 6 p.p.s.a. stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu

w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Przytoczone powyżej istotne naruszenia prawa zawarte w uchwale Rady Miejskiej w Zawichoście z dnia 25 maja 2023r. nr LXII/356/23 w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost oraz w uchwale Rady Miejskiej w Zawichoście z dnia 28 września 2023r. nr LXVI/378/23 zmieniającą uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost, wskazują na konieczność wyeliminowania jej z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie jej nieważności we wskazanym zakresie.

Prokurator Rejonowy

Tomasz Folt

Załącznik:

- odpis skargi

**Przewodnicząca
Rady Miejskiej**

mgr Katarzyna Tenderowicz

Załącznik nr 2 do uchwały nr XXXII/196/26

Rady Miejskiej Zawichost

z dnia 23 lipca 2026 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Kielcach

ul. Prosta 10

25 – 366 Kielce

**Skarżący: Prokurator Rejonowy
w Sandomierzu**

**Organ: Rada Miejska Zawichost
ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, przekazuję skargę Prokuratora Rejonowego w Sandomierzu na uchwałę Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost, zmienioną przez Uchwałę Rady Miejskiej Zawichost nr LXVI/378/23 z dnia 28 września 2023 r. zmieniającą uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost – w części, tj. w zakresie § 3 ust. 1, § 4 ust. 2, § 6 ust. 2 oraz § 7 ust. 1 załącznika do ww. uchwały – „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost i wnoszę o jej oddalenie w całości.

Uzasadnienie

Z treści skargi Prokuratora wynika, że zarzuty stwierdzenia nieważności dotyczą różnych uchwał:

- § 1 ust. 1 uchwały nr LXVI/378/23 Rady Miejskiej Zawichost z dnia 28 września 2023 r. zmieniającej uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost oraz
- § 4 ust. 2 załącznika nr 1 do uchwały Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost oraz
- § 6 ust. 2 załącznika nr 1 do uchwały Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost oraz
- § 7 ust. 1 załącznika nr 1 do uchwały Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost.

Odnosząc się do regulacji zawartej w § 1 ust. 1 uchwały nr LXVI/378/23 Rady Miejskiej Zawichost z dnia 28 września 2023 r. zmieniającej uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost wskazać należy, że nie można zgodzić z zarzutem skargi Prokuratora, że Rada Miejska Zawichost swą regulacją wykroczyła poza zakres upoważnienia ustawowego z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Zgodnie z § 1 ust. 1 ww. uchwały nr LXVI/378/23 do Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost wprowadzony został zapis o następującej treści:

„Obowiązek uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego powinien być realizowany poprzez usunięcie z miejsca nie powodujące zakłóceń w ruchu pieszym lub pojazdów w sposób nie zagrażający istniejącej zieleni, przy czym inne zanieczyszczenia należy umieszczać w stosownych pojemnikach.”

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy określa wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku "na terenie nieruchomości", obejmujące "uprzątnięcie błota, śniegu, lodu

i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego". Przepis ten upoważnia radę gminy do uregulowania stosownych wymagań i trzeba odróżnić go od przepisu art. 5 ust. 1 pkt 4 i ust. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, która dotyczy utrzymania czystości na terenach "dróg publicznych", który reguluje w sposób samoistny wymagania w zakresie uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z terenu dróg publicznych.

Prokurator w swojej skardze w sposób nieuzasadniony zarzuca przekroczenie zakresu upoważnienia ustawowego z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Nie ma również podstaw do uznania, że w zakresie upoważnienia do określenia wymagań dotyczących "uprzątnięcia" błota, śniegu, lodu, opadłych liści nie mieści się możliwość określenia, w jakim miejscu należy zgromadzić te „inne zanieczyszczenia” (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 29 września 2020 r. sygn. II SA/Wr 126/20).

„Uprzątnięcie” to po prostu doprowadzenie czegoś do porządku. Obowiązek uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego poprzez usunięcie z miejsca, nie powodujące zakłóceń w ruchu pieszym lub pojazdów w sposób nie zagrażający istniejącej zieleni, a w przypadku innych zanieczyszczeń – umieszczanie ich w stosownych pojemnikach związany jest bezpośrednio z problematyką określoną w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i wskazuje sposób doprowadzenia nieruchomości do porządku (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 24 czerwca 2020 r., sygn. II SA/Wr 127/20).

Prokurator podniósł w skardze, że nie wiadomo dokładnie co należy rozumieć pod pojęciem „w sposób nie zagrażający istniejącej zieleni”. Jego zdaniem w uchwale nie zostało doprecyzowane co należy rozumieć przez pojęcie „istniejąca zieleni.” W ocenie Prokuratora termin ten jest niejednoznaczny i niezrozumiały.

Prawdą jest, że ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie definiuje pojęcia „istniejąca zieleni”, jak również nie definiuje pojęcia „inne zanieczyszczenia” (niejednoznaczność pojęcia "inne zanieczyszczenia nie była podnoszona w skardze).

Szeroko rozumiana zieleni jest tym składnikiem otaczającego nas środowiska, z którym praktycznie każdy ma do czynienia bez względu na to, czy jest mieszkańcem miasta, czy wsi. Jednocześnie w zależności od sytuacji może ona spełniać różnorakie funkcje, poczynając od sanitarnych w przypadku zieleni o charakterze izolacyjnym, przez zachowawczo-kulturową w przypadku zabytkowych założeń arborystycznych, po typowo gospodarczą w przypadku drzew lub krzewów sadzonych na plantacjach. Co więcej, bardzo ważna jest kompleksowa dbałość o ten składnik środowiska oraz uwzględnianie konieczności jego ochrony w różnych działaniach.

„Pierwszym zasadniczym problemem wpływającym na skuteczność ochrony zieleni poza lasami jest precyzyjne określenie zakresu przedmiotowego tego pojęcia. Przesądza on bowiem o tym, na jakiej podstawie będą realizowane zadania związane z ochroną tego składnika środowiska, a co za tym idzie – także w jakich formach będzie to następowało. W związku z tym wydawać się może, że od dawien dawna pojęcie zieleni powinno być już precyzyjnie uregulowane. Niestety w obecnym stanie tak nie jest. Definicja zieleni zawarta w art. 5 pkt 21 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody jest bowiem bardzo szeroka, a jednocześnie mało precyzyjna (Krzysztof Gruszecki, Ocena prawna rozwiązań prawnych mających wpływ na skuteczność ochrony zieleni poza lasami oraz uwagi de lege ferenda, ST 2022/9/74-90). Zgodnie z postanowieniami tego przepisu tereny zieleni to tereny urządzone wraz z infrastrukturą techniczną i budynkami funkcjonalnie z nimi związanymi, pokryte roślinnością, pełniące funkcje publiczne, a w szczególności parki, zieleńce, promenady, bulwary, ogrody botaniczne, zoologiczne, jordanowskie i zabytkowe, cmentarze, zieleń towarzysząca drogom na terenie zabudowy, placom, zabytkowym fortyfikacjom, budynkom, składowiskom, lotniskom, dworcom kolejowym oraz obiektom przemysłowym

Przechodząc do zarzutów zawartych w skardze podkreślenia wymaga, że według Słownika języka polskiego PWN „zieleni” ma następujące znaczenia, definicje: 1. «zielony kolor», 2. «zielona roślinność; też: miejskie tereny pokryte roślinnością», 3. «zielone części roślin», 4. «ścięte zielone rośliny», 5. «ubranie, tkanina w zielonym kolorze», 6. «zielony barwnik».

W ocenie organu przedmiotowa uchwała we wskazanym wyżej zakresie, jako akt prawa miejscowego została zredagowana w taki sposób, że dla przeciętnego adresata jest zrozumiała, tzn. tak, żeby adresat jej przepisów wiedział, w jaki sposób ma się zachować i nie miał żadnych wątpliwości co do tego, jaką regułę postępowania wyznacza dany przepis.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu skargi Prokuratora tj. naruszenia art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przez postanowienia § 4 ust. 2 załącznika nr 1 do uchwały Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost, wskazać należy, że w ocenie Prokuratora ograniczenia dokonywania napraw pojazdów tylko do takich napraw, które nie są uciążliwe dla sąsiednich nieruchomości stanowią ingerencję w regulacje Kodeksu cywilnego związane z tzw. prawem sąsiedzkim, a określenie „uciążliwe” nie pozwala z niego wyinterpretować konkretnego zachowania.

Z powyższym zarzutem nie sposób się zgodzić, gdyż sama ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach posługuje się pojęciem uciążliwość w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy w zakresie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe - „6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku”, choć nie zawiera definicji legalnej pojęcia „uciążliwość”.

W takiej sytuacji zgodnie z fundamentalnymi zasadami prawa polskiego pierwszeństwo ma wykładania językowa (literalna). Przyjęcie pierwszeństwa wykładni językowej wymaga stwierdzenia, czy interpretując określony zwrot należy odwołać się do dyrektyw języka potocznego, czy dyrektyw języka prawnego.

Jeżeli określony termin został zdefiniowany w języku prawnym, to należy go rozumieć w sposób zgodny z tym znaczeniem. Należy mu przypisać znaczenie, jakie nadał mu ustawodawca, a nie znaczenie wynikające z języka potocznego (L. Morawski. Zasady wykładni prawa, Toruń 2014, s. 104).

Zgodnie z definicją ze słownika języka polskiego PWN „uciążliwy” występuje w znaczeniu: 1. «wymagający fizycznego wysiłku, trudny do zniesienia lub przykry» 2. «męczący i dokuczliwy».

Przez zaś uciążliwość dla środowiska rozumie się zjawiska wpływające ujemnie na stan otaczającego środowiska, które utrudniają lub pogarszają komfort życia ludzi, np. hałas, drgania, zanieczyszczenie powietrza itp. Przekroczenie dopuszczalnych wartości parametrów, charakteryzujących stan środowiska (np. ekwiwalentny poziom hałasu A lub norm jakości powietrza), stwarza zagrożenie zdrowia ludzi lub degradacji środowiska.

Prawo nakłada na organa administracji państwowej i samorządowej (np. wojewodów, starostów, gminy oraz Państwową Inspekcję Sanitarną) obowiązek kontroli, ograniczania lub eliminowania uciążliwości. Eliminowanie uciążliwości dla środowiska przez gminę obejmuje działania z zakresu poprawy jakości powietrza, gospodarki odpadami oraz ochrony przed hałasem i odorami. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska nie zawiera definicji legalnej pojęcia uciążliwości,

I tak np. § 12 rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów (Dz.U. z 2020 r., poz. 1742) posługuje się pojęciem „odpadów mogących powodować uciążliwości zapachowe na nieruchomościach sąsiadujących z nieruchomością”, choć brak jest jego definicji legalnej.

Zgodnie z orzecnictwem sądów administracyjnych przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, upoważnił organ gminy wyłącznie do wskazania wymogów dopuszczalności mycia i naprawy pojazdów poza myjniami i warsztatami, mających na celu zapewnienie ochrony środowiska i ludzi przed zagrożeniem zanieczyszczeniem lub uciążliwościami stwarzanymi na skutek wykonywania tych czynności.

W zakresie prawa ochrony środowiska najważniejszą rolę odgrywają trzy podstawowe reżimy odpowiedzialności, czyli odpowiedzialność cywilna, karna i administracyjna. Jednym z instrumentów administracyjnych mających zagwarantować właściwy stan środowiska jest wynikająca z postanowień art. 362 ustawy Prawo ochrony środowiska możliwość nałożenia obowiązków określonych w tym przepisie w przypadku stwierdzenia negatywnego oddziaływania na środowisko.

I takie właśnie znaczenie należy przypisywać pojęciu uciążliwość zawartemu § 4 ust. 2 załącznika nr 1 do uchwały Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, a nie przypisywać wkraczanie w materię prawa cywilnego unormowaną w art. 144 Kodeksu cywilnego.

Ponadto Prokurator zarzucił, że § 4 ust. 2 załącznika nr 1 do uchwały Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy wkracza w sposób nieuprawniony w sferę własności i prawa sąsiedzkiego (art. 144 kc), przez

uzależnienie możliwości naprawy pojazdów samochodowych poza warsztatami od zgody właściciela nieruchomości.

Rada może określić w regulaminie tylko takie obowiązki właścicieli nieruchomości, które służą do osiągnięcia celu jakim jest ochrona ludzi i środowiska przed zagrożeniem lub uciążliwościami stwarzanymi na skutek mycia i naprawy pojazdów poza myjniami i warsztatami samochodowymi. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach upoważnia Radę do określenia w regulaminie zasad, tj. warunków, jakie muszą być spełnione, żeby mycie i naprawa pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi, były dopuszczalne. Obowiązki te muszą pozostawać jednak w odpowiedniej proporcji do założonego celu i nie mogą pozostawać w sprzeczności z innymi prawami, w szczególności o randze konstytucyjnej.

Warunkując możliwość naprawy pojazdów samochodowych poza warsztatami naprawczymi zgodą właściciela nieruchomości Rada Miejska Zawichost nie wykroczyła poza dyspozycję ustawową art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy o utrzymaniu czystości i porządku.

Zgodnie z § 4 ust. 2 Regulaminu „Naprawy pojazdów samochodowych poza warsztatami samochodowymi, na terenie nieruchomości dozwolone są tylko za zgodą właściciela nieruchomości i tylko wtedy, gdy nie są one uciążliwe dla sąsiednich nieruchomości, a powstające odpady są gromadzone w sposób umożliwiający ich usunięcie zgodnie z przepisami ustawy.”

Jeszcze raz należy podkreślić, że w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy upoważniono radę gminy do określenia wymagań w zakresie uprzątnięcia mycia pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Wymagania to inaczej warunki, którym ktoś lub coś musi odpowiadać. Zwrotu takiego nie można więc odnosić jedynie do określenia samych zasad wykonania danego obowiązku. Do wymagań dotyczących wykonania danego obowiązku zaliczać należy także wymagania związane z określeniem miejsca, czy zgodą właściciela. Naprawa pojazdów samochodowych wiąże się nie tylko z uciążliwościami związanymi z hałasem, ale także z kwestią powstania odpadów i ich składowania i koniecznością uzyskania na to zgody właściciela. Brak uzależnienia możliwości naprawy pojazdów poza warsztatami od zgody właściciela oznaczałoby, że przepisy Regulaminu wprowadzają normy zezwalające na naprawę pojazdów poza warsztatami na każdej nieruchomości (również nieruchomościach gminnych) bez konieczności uzyskania zgody właściciela i praktycznie niemożliwości obalenia domniemania prawnego wynikającego z ustawy o odpadach. Zgodnie z Ustawą o odpadach, za odpady odpowiada ich posiadacz. Kluczowe jest domniemanie prawne (art. 3 ust. 1 pkt 19), które zakłada, że władający powierzchnią ziemi (właściciel, użytkownik wieczysty) jest jednocześnie posiadaczem znajdujących się tam odpadów. To na nim ciąży obowiązek ich usunięcia.

Nieuzasadniony jest również zarzut Prokuratora przekroczenia przez Radę Miejską Zawichost delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez wprowadzenie do Regulaminu utrzymania czystości zapisu: „Osoby utrzymujące zwierzęta domowe zobowiązane są do sprawowania nad nimi właściwej opieki, w szczególności nie pozostawiania ich bez dozoru.” Podnieść należy, iż z treści uzasadnienia skargi nie wynika, jakie skarżący miał na myśli sytuacje związane z tym, że zapis § 6 ust. 2 Regulaminu prowadziłby do działań niehumanitarnych wobec zwierząt domowych.

Podobnie za nieuzasadniony należy uznać zarzut przekroczenia delegacji ustawowej poprzez wprowadzenie do § 7 ust. 1 Regulaminu utrzymania czystości zapisu w brzmieniu:

„Do obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, a w szczególności psy należy: 1.Stały, skuteczny nadzór nad psami w szczególności rasy uznanej za agresywną i innymi zwierzętami domowymi.”

Ustawodawca upoważnił radę gminy do określenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku (art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach). Obowiązki te muszą pozostać w zgodzie z zasadą proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Ponadto w świetle art. 77 § 1 kodeksu wykroczeń kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1000 zł albo karze nagany, a kto dopuszcza się czynu określonego w § 1 przy trzymaniu zwierzęcia, które swoim zachowaniem stwarza niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia człowieka, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny albo karze nagany (art. 77 § 2 kodeksu wykroczeń).

Na gruncie tej regulacji chodzi zatem o panowanie nad zwierzęciem w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo publiczne. Z kolei z ustawy o ochronie zwierząt wynika obowiązek humanitarnego traktowania każdego zwierzęcia (art. 5). W art. 10a ust. 3 ustawa ta wprowadza także zakaz puszczenia psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Przy czym, w myśl art. 10a ust. 4 tej ustawy zakaz, o którym mowa w ust. 3, nie dotyczy terenu prywatnego, jeżeli teren ten jest ogrodzony w sposób uniemożliwiający psu wyjście.

Zwykłe środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia określa się jako tradycyjne, przyjęte zwyczajowo, naturalne dla danego gatunku zwierzęcia, dodatkowo uzależnione od jego cech osobniczych i ewentualnego, potencjalnego zagrożenia.

Organ prawidłowo dokonał redakcji przepisu realizującego upoważnienie zawarte w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, Zawarta w § 6 ust. 2 i w § 7 pkt 1 regulacja nie przekracza upoważnienia zawartego w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i uwzględnia wyżej przytoczone zasady i nie narusza przepisów ustawy o ochronie zwierząt.

Mając powyższe na uwadze wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

- ☐ skarga Prokuratora Rejonowego w Sandomierzu z dnia 30.06.2026 r. (data wpływu do UMiG Zawichost: 13.07.2026 r.)
- ☐ uchwała nr LXII/356/23 Rady Miejskiej Zawichost z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost
- ☐ uchwała nr LXV/364/23 Rady Miejskiej Zawichost z dnia 24 sierpnia 2023 r. zmieniająca uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost
- ☐ uchwała nr LXVI/378/23 Rady Miejskiej Zawichost z dnia 28 września 2023 r. zmieniająca uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost

Przewodnicząca
Rady Miejskiej
mgr Katarzyna Tenderowicz

UZASADNIENIE

Prokuratur Rejonowy w Sandomierzu złożył za pośrednictwem Rady Miejskiej Zawichost skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach na uchwałę Rady Miejskiej Zawichost nr LXII/356/23 z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost, zmienioną przez Uchwałę Rady Miejskiej Zawichost nr LXVI/378/23 z dnia 28 września 2023 r. zmieniającą uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Zawichost.

Stosownie do art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2026 r., poz. 143 ze zm.) organ, którego działanie jest przedmiotem skargi (w przedmiotowej sprawie, tym organem jest Rada Miejska Zawichost) jest zobowiązany przekazać skargę wraz z odpowiedzią na skargę w terminie 30 dni od dnia jej wniesienia.

Z uwagi na powyższe podjęcie niniejszej uchwały jest uzasadnione celem wypełnienia obowiązków nałożonych przepisami ww. ustawy.

Przewodnicząca
Rady Miejskiej
mgr Katarzyna Venderowicz

